

*S mável még reggel is ijedt lesz a melled,
megengedem,
hogy könyökig
kútvizbe mártogasd a kezed.*

*Légy erős, mint a fehéritő,
s búcsúzaskor lendülj, mint a szélmalom.*

*Kinyújtom majd a kezem,
melyen rajta marad emléked illata,
te jóviseletű az asszonyok között,
fogom kalapom,
s mintha lepkék volnának,
reggelig kapdosom a hulló csillagokat.*

(Veres János fordítása)

Ján Stacho — Nagyszombatban született 1936-ban, jelenleg diplomata. A fiatal konkrétista szlovák líra kiváló költője. Verseskötetei: Svadobná cesta (Nászút, 1961), Dvojramenné cisté telo (Kétkarú tiszta test, 1965), Zážehy (Kiatkozások, 1967), Apokrifok (Apokrifok, 1969).

ĽUBOMÍR FELDEK

Éji csavargó reggeli dala

*Ha városom sötét,
s muskátliszag jön úszva,
ördög bújik belém.
És máris pirkad újra.*

*Ki festi két szemem
tükrömben karikásra?
Magam műveltem ezt?
Valaki más csinálja.*

*A kéklő utcán kint
zöld autó hint meg vízzel;
egy piros büfében
nyelvem tejescskét ízlel.*

*Ha kigyógyulok ma,
ti csodás épületek,
esküszöm, ezentúl
nappali vándor leszek,*

*a sötét, öreg éj
ne számíton rám soha,
te gerlék városa,
te virágtartók hona!*

*Tudom, aludnom kell.
Mi költ fel mégis újra?
Ó, száll a sötétség,
s muskátliszag jön úszva.*

Gödröcskék

*Szomorú fúzva tövében
golyózó fiúkat néztem
s szemem a múltba látott
Ó gödrökben alvó szépség
leplezi magát de él még
meGLELIK vígan mások*

*A halk szavú szél is mondja
elszelelt gyerekkoromba
néztem a gödröcskében
S most minden szögletből zugból
rámköszön varázsa újból
pedig már tovább léptem*

Fény gyúl az emlékezetben
gyerekek csapata rebben
s mintha már köztük állnék
A lyuknál forgok a zujban
golyódom vígan mint hajdan
S mégis más már ez a játék

A kéz mily meleg és fehér
míg a fiatal fiú elér
a titok kapujába
Az arcok csodásak szépek
míg az ember fel nem ébred
s a csalást meg nem látja

Tíz tavasz szökött el gyorsan
tőlem az útszéli porban
s mint ki álomba szédül
a golyózó lyukak szélét
egy szép arc kicsi gödréért
elhagytam bánat nélkül

Az arcnak kicsi a gödre
bonyolult játszani benne
és nincs ki könnyen nyerne
Változik okul az ember
majd visszatér végül egyszer
a régi játszóhelyre

Szomorú fűzfa tövében
golyózó fiúkat néztem
s a szemem a múltba látott
Ó gödrökben alvó szépség
leplezi magát de él még
s megleliki vígan mások

(Veres János fordításai)

Lubomír Feldek — 1936. október 9-én született Žilínán (Zsolna). Tanulmányait a Pedagógiai Főiskolán folytatta, s közben a Mladé letá ifjúsági könyvkiadóban dolgozott. Később a Pravda nyomdájában, majd az árvai Tesla üzem lapjánál talált munkát. 1961 óta írásból és fordításból él. Művei: Gyermekkönyvein kívül két verseskötete jelent meg. Az első: Jediny sianý domov, a második: Kriedový kruh.

VOJTECH MIHÁLIK

Az én szerelmem

Az én szerelmem téli alma,
a szekrényen találsz félhomályban,
de szemeddel ne keresd.
Letépték a fa válláról,
nem iszik már föld alatti nedveket,
nem lélegzik verőfényt.
Magányában
kemény héjba rejtette tűzét,
azért édesedik olyan összpontosultan
és hallgat fanyar illattal.
Az én szerelmem téli alma.
Gyere hozzám,
orrcimpádat megremegtetem a sötétben,
érett vérrel töltöm meg a szád.
Gyere hozzám, dobd el a kést,
végy egyszerűen a kezembe,
szívd be halálos énekem,
harapj belém.